

நிதிர்வு

JPL

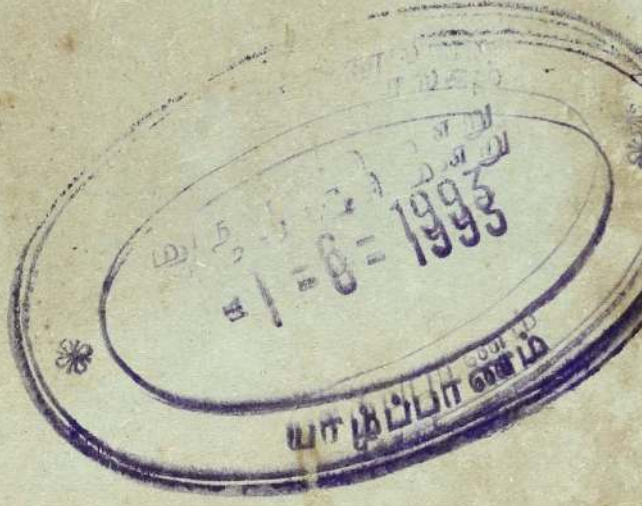

C2741

தூய்மை

யுலகப் பிரிவு
யுலக சேவை
யாழ்ப்பாணம்

0

2000/5

*

நிமிர்வு

∞

அகிலா பசுபதி (தூயவள்)

92954

92954

Handwritten red mark

தமிழ்த்தாய் பதிப்பகம்,
யாழ்ப்பாணம்.

92954C.C

894-8111

- நிமிர்வு — அகிலா பசுபதி (தூயவள்)
- முதற் பதிப்பு — சித்திரை 1993
- வெளியீடு — தமிழ்த்தாய் பதிப்பகம்,
யாழ்ப்பாணம்.
- விலை — ரூபா : 50 /-
- அட்டை ஒவியம் — தயா

பெரிய செய்தி
யாழ்ப்பாணம்.

92954

காணிக்கை

வாளெடுத்து வென்றாரின்
வீரங்கள் பாடி நின்றோம்
வானொத்த மலையொத்த
வலிமையைப் பாடி நின்றோம்
தேனொத்த உயிர் கொடுத்து
விடுதலையைத் தான் நினைத்து
மானத்து வேங்கை செய்
தற்கொடை வேள்வி கண்டு
தாளொற்றிக் கண்ணில் வைத்து
வணங்கியே பாடி நிற்போம்!

இதுவரை நாளும் மண்மீட்கும்
புனிதப்போரில் மாவீரர்களான
மறவர்களுக்கு இந்நூல் காணிக்கை.

முன்னுரை

“அதோ அங்கே அந்த ஆலமரம்
நானும் நீயும் குந்தியிருந்து
நாளாந்தம் வம்பு பேசும் இடம்
அது அப்படியே இருக்கிறது
தனக்கேதும் தடைகள் இல்லாததால்
சுதந்திரமாய் எம்மைத் தொட்டு
சுகம் விசாரிக்கிறது
என்று நீ கூறும் காற்று.....
இவை எல்லாமே
இங்கு அப்படியே இருக்க.....
என் அருமை நண்பா!
நீமட்டும்
ஏனோ நீ மட்டும்
இங்கு இல்லை.....”

முகமீழ்ந்து போன, முகவரி தொலைந்து
போன, தன்னை விடுதலைப் போரிலே... தற்
கொடையாக்கிய தனது இளமைக்கால நண்
பனின் இனிய நினைவுகளை, வார்த்தைகளால்
மிக நேர்த்தியாகவே கோலம் போட்ட இந்தக்
கவிதையுடன்தான், தங்கை அகிலா பசுபதி
எனக்கு அறிமுகமானார்.

அன்றே - அந்த முதல் சந்திப்பிலேயே -
இவருக்குள் பொறிகக்கக் காத்திருக்கும் எரி
மலையொன்று குடியிருப்பதை என்னால்
அவதானிக்க முடிந்தது.

பழைமைச் சகதியில், அல்லது அடிமைப்
புழுதியில் அல்லது அறியாமை இருட்டில் பேச
சிழந்து புரண்டு கிடக்கும் சமூகத்தைத் தட்டி
எழுப்பப் பள்ளி எழுச்சி பாடும் ஒரு கவி ரு
னுக்கு, சன்னதங்கொள்ளும் கோபம் வேண்
டியதே.

அழகைக் கண்டு குதிப்பதும், அநியாயத்
தைக் கண்டு கொதிப்பதும் கவிஞர்களுக்கு
இலவசமாகக் கிடைக்கின்ற வரம்.

முண்டாசு கட்டிய பாரதிக்கு மீசை துடித்
ததுவும், கவிதைக்கனல் காசி ஆனந்தனின்
கவிதைமுகம் சிவப்பதுவும் இதனால்தான்.

ஏவப்படும் எறிகணைகள் கோபத்துடன்
தான் இலக்கை அடைய வேண்டும்; அல்லது
எதிரி விழுமாட்டான். கவிதைகளும் எறிகணை
கள் போலத்தான்; சன்னதத்துடன்தான் இலக்
கைச் சென்றடைய வேண்டும்.

அகிலா பசுபதியின் அதிகமான கவிதை
களில் கோபம் கூடுகட்டிக் குடியிருக்கிறது.

வல்லை வெளியில் உப்பு அள்ளும் சின்
ன்ச் சின்னப் பிஞ்சுகளைக் காணும்போதும்,

தாயகத்தைக் காதல் செய்யாத தலை
முறையைப் பார்க்கும், போதும்

முடத்தன முந்தாணைக்குள் முகம் மறைத்து
பேசாமடந்தையான பெண்களைச் சந்திக்கும்
போதும்,

தன் சின்னக் கிராமத்துக்குள்ளே அந்நி
யப் படைகள் புகுந்த போதும்,

நாவரண்டு, நாவரண்டு
நாதமணி பேச்சிழுந்து

பூசுருண்ட மாதிரியாக திலீபன் நல்லூரில்
கிடந்த போதும்

அகிலாவுக்குள் ஒரு ஆவேசப் புயல்
மையம் கொண்டிருந்திருக்க வேண்டும். அதன்
வெளிப்பாடுகள்தான் இந்தத் தொகுதியிலுள்ள
அதிகமான கவிதைகள்.

கோபத்தில் குமுறுகின்ற இவர் தன் சின்
னத் தங்கை போராடப் போனபோது அவளது
விடுதலை வெக்கையைத் தாங்கமுடியாது,
தலைகுனிந்து கொள்ளுகின்றார். அந்தக்
குனிவுகூடத் தன்மீதுகொண்ட கோபத்தின்
குறியீடாகத்தான் எமக்குத் தெரிகிறது.

வீழுதெறியக்கூடிய அளவுக்கு வளரக்
கூடிய விருட்சத்தை முளையிலேயே இனம்
காண்முடியும் என்பார்கள். அப்படி இனம்
கண்டுகொண்ட முளைகளில் ஒன்று அகிலா
பசுபதி.

நல்ல கவிஞர்களுக்கு “பாடும்பொருள்”
தேட வேண்டியதில்லை. எப்பொருளையும்
வைத்து தான் நினைப்பதை நிறுவி அற்புதம்
படைக்க முடியும்.

புள்ளி அளவு பூச்சியையும்
காலில் மிதிபடும் புல்லையும் வைத்தே

சமூக அவலங்களுக்கு முடிவும், வீடையும்,
அதற்கான வழியும் சொல்ல முடியும்; அகிலா
வீடமும் அந்த ஆளுமையின் அறிகுறிகள் தெரீ
கின்றன.

இழப்புக்களுக்கு மத்தியிலும், இடர்களுக்
கும் இன்னல்களுக்கும் மத்தியிலும் தொடர்ந்து
போராடும் எம்மண்ணைப் பார்த்து, அகிலா
பசுபதி இப்படிப் பெருமைப்படுகின்றார்.

“ இங்கே
புரட்சியின் பூக்கள் பூக்காமல் இல்லை.
புத்தொளி வீசிப் பரவாமல் இல்லை.
இளந்தளிர்கள் இங்கே துளிர்க்காமல்
இல்லை.
இளைய தலைமுறை வளராமல் இல்லை.”

எவ்வளவு நம்பிக்கையுடன், எ த த தை
உறுதியுடன் பாடுகின்றார்!

“ தாளைத்தலைவன் அவன்
தரணியில் உள்ள மட்டும்
தமிழன் ஒருநாளும் தலைகுனியப் போவ
தில்லை.”

எவ்வளவு உண்மை, எவ்வளவு மகிழ்ச்சி.
எங்கள் தலைவனில் எத்தனை எதிர்பார்ப்பு.
ஒரு படைப்பாளிக்கு நம்பிக்கை இருக்க வேண்
டும். துணிவும், நம்பிக்கையுமற்ற படைப்புக்
கள் சமகாலத்தையும், எதிர்காலத்தையும் பாழ
டித்துவிடும்.

என்னுரை

நான்!.....

ஏதோ நினைப்பதை எல்லாம் எழுதிவிடத் துடிக்கும் ஒரு உயிர். இலக்கண இலக்கிய வரம்புகள் எதுவும் தெரியாது. சின்ன வயதிலேயே வாசிக்கும் பழக்கம் என்னைப் பிடித்துக்கொண்டது. கூடவே எழுதும் பழக்கமும்.....

எழுதினேன். எழுதினேன். தோன்றுவதை எல்லாம் எழுதினேன். வளர்ந்துவரவிரும்பும் எனக்கு கலை உலகம் இடம் தந்தது. அறிஞர்கள் ஊக்கம் தந்தனர். தைரியம் பிறந்தது. ஒரு தொகுப்பினை வெளியிட விரும்பி

னேன். எனது விருப்பத்தினை இந்தக் கவிதைகளுடன் எங்களது தமிழீழ தேசியத் தலைவர் அவர்களுக்கு அனுப்பிவைத்தேன். எப்போதும் ஈழத்தின் இலக்கியத் துறை வளர வேண்டும் என்பதில் விருப்புடைய தேசியத் தலைவர் அவர்கள், இதனைத் தங்கள் ஆதரவிலேயே வெளியிட முன்வந்தார்.

சரியாகக் கூவத் தொடங்காத சின்னஞ் சிறு குயில் நான். குரலெடுப்பதற்கும் சிறகடிப்பதற்கும் எத்தனை தடைகள்?..... குரல் கொண்டு இனங் கண்டு காக்கைகள் கூட்டமொன்று கொத்திக் குதறிக் குருதி வழிந்தோடவீட்டுப் பாடமொன்று சொல்லும் - இனிக் கூவாதே, குரலெடுக்க முற்படாதே என்று.

புண்பட்டு, புதைபட்டுக் கிடந்த நான் இன்று நிழீர்கிறேன். கலை வளர்க்க விரும்பும் எங்களது தேசியத் தலைவர் அவர்களது தயவுடன் நிழீர்கிறேன். எந்தன் உள்ளத்தில் உருவாகிச் சொரியும் நன்றி மலர்களினை அவர்தம் பாதங்களில் வைக்கிறேன்.

இதை வாசிக்கும்போது ஏற்படும் உங்கள் எண்ணங்களை, கருத்துக்களை என்னுடன் பகிர்ந்து கொள்ளுங்கள். உங்கள் கருத்துக்களே என்னை வழிப்படுத்தும், வளர்த்தெடுக்கும்.

இந்தத் தொகுப்பு வெளிவர ஆதிதொட்டு உதவிய, உறுதுணையாக நின்ற அனைவருக்கும் எனது உளமார்ந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நன்றி!

என்றும் அன்புடன்,

இமையாணன் வடக்கு,

தூயவள்.

உடுப்பிட்டி.

(அகிலா பசுபதி)

தாயே ! தம்மே !!

தாயே! என் தமிழ்த் தாயே!
தரணியில் நீ படும்
தாங்கவொண்ணாத துயரமம்மா!

அன்னை தமிழின் இழிநிலை கண்டு
ஆறியிருக்க விடுகுதில்லை யம்மா
அன்பு மகள் என் நெஞ்சம்

சங்கம் வளர்த்ததும்
சரித்திரம் படைத்ததும்
சரிவு கண்டிடலாமோ?

கயவர் கைகளிலே
கண்மணியாம் தமிழன்னை யினைக்
கொடுமைப் பட விடலாமோ?

வந்தவர் போனவர் இருந்தவர்
வழிகாட்டி என்னும்
வடிவான வேசங் கொண்டு வந்தவர்

நெஞ்சிலே நஞ்சைக் கொண்டவர்
வஞ்சனை செய்துமே எம் தாயவளை
வருத்திட விடலாமோ?

பொங்கு தமிழுக்கு இன்னல் விளைந்தால்
சங்காரம் செய்வோமென்று நாம்
பொங்கி யெழுந்திட வேண்டாமோ?

என்றுமே மங்கிடாத
எங்கள் தமிழின் நலங் காக்க
ஒன்று பட்டு எழுவோமே
ஒற்றுமையை வளர்ப்போமே!

தூயவள்

கடலலையே பெருமை கொள்வாய்!

கடலலையே பெருமை கொள்வாய் — தம்
உடலோடு ஆவி அனைத்தையும்
மண்ணுக்காக ஈந்து நிற்கும் — எம்
மான மாவீரர் வந்துதித்த
ஈழ மண்ணினையே வந்து தொட
காலம் வந்து வாய்த்ததற்காய்
கடலலையே பெருமை கொள்வாய்!

சீரான வளங்கொண்ட நாடு — இன
வெறியாலே சீரழிவதைப் பார்த்து
வீறோடு எழுந்திட்ட வீரர்
நீறாகி எருவாகிப் போன
தரையினைத் தொடுகின்ற பேறு — கடல்
அலையுனக்குக் கிடைத்ததனால்
கடலலையே பெருமை கொள்வாய்!

வேறெங்கும் காணாத புதுமை — இந்தப்
பாரெங்கும் வியக்கின்ற தலைமை
ஊரெங்கும் அவன் தானே பிள்ளை — அவன்
நீராடி விளையாடி மகிழ்ந்த
நீலக் கடலே கடல் அலையே — வேறு
பேறென்ன வேண்டும் உனக்கு
கடலலையே பெருமை கொள்வாய்!

மாவீரர் துயிலும் இல்லங்கள்

ஒடுகின்ற மேகங்களே பாடுகின்ற பறவைகளே
வீசுகின்ற தென்றல் காற்றே நில்லுங்கள் — எங்
கள்
மாவீரர் துயிலுகின்ற இல்லங்களைப் பாருங்கள்
வந்து பாருங்கள் வணங்கிச் செல்லுங்கள்

(ஒடுகின்ற.....)

தூயவள்

மானமே பெரிதென்றோர் மண்டியிடல் தான்
வெறுத்தோர்
தானமாய் உயிர் கொடுத்தோர் தரணியில்
பெயர் பொறித்தோர்
வானுக்கு ஒளி கொடுத்தோர் ஈழத்திற்குத்
தமைக் கொடுத்தோர்
மோனமாய் உறங்குகின்றார் ஆறடி நிலத்தில்
இங்கே
வந்து பாருங்கள் இதை ஊரெங்கும் கூறுங்கள்
கானம் பாடுங்கள்

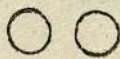
(ஒடுகின்ற —.....)

தாயகம் காத்து நின்றோர் தமிழுக்கு விழி
கொடுத்தோர்
கரும்புலியாய்ப் போனோர் கடற் புலியாய்
மடிந்தோர்
ஓயாமல் ஒழியாமல் நாட்டிற்கு உழைத்தவர்கள்
ஓய்வாகத் துயிலுகின்றார் ஈழத்தை எண்ணி
இங்கே
வந்து பாருங்கள் இதை ஊரெங்கும் கூறுங்கள்
கானம் பாடுங்கள்

(ஒடுகின்ற.....)

தாம் கண்ட கனவுகள் நனவாய் ஆக்கப்படும்
தாம் கொண்ட இலட்சியம் ஒருநாள் வெல்லப்
படும்
தங்களின் வழி தொடர ஐந்து கோடி தமிழருண்டு
என்பதை எண்ணி இங்கே அமைதியாய்த்
தூங்குகின்றார்
வந்து பாருங்கள் இதை ஊரெங்கும் கூறுங்கள்
கானம் பாடுங்கள்

(ஒடுகின்ற.....)

எனக்கும் பூரிகிறது

அதோ! அங்கே அந்த ஆலமரம்
நானும் நீயும் குந்தி யிருந்து
நாளாந்தம் வம்பு பேசும் இடம்
அது அப்படியே இருக்கிறது!

இதோ இந்தத் 'தின்னவேலித்' தெரு
இதில் தானே நானும் நீயும்
கை கோத்து கதை பேசித் திரிந்தோம்.....!

இன்றும் கூட
இந்தத் தெருவில் இதோ நான்
இரு சக்கர வண்டியில்

ஆனால்
இன்று கூடவே வந்து
தோளில் கைபோட்டு கேலி பேசிச்
சிரிக்க நீ மட்டும் இல்லை

எல்லாமே
அந்த நீல வண்ணம் மின்னும்
உனக்குப் பிடித்த வானம்
ஈழத்து மண்வாசனை மணக்கும்
நீ மிகவும் நேசித்த இந்தப் பூமி

தூயவள்

தனக்கேதும் தடைகள் இல்லாததால்
சுதந்திரமாய் எம்மைத் தொட்டு
சுகம் விசாரிக்கிறது
என்று நீ கூறும் காற்று

இவை எல்லாமே
இங்கு அப்படியே இருக்க

என் அருமை நண்பா!
நீ மட்டும்
ஏனோ நீ மட்டும்
இங்கு இல்லை!

உனது முகத்தை மட்டும்
நான் காண முடிய வில்லை
நீ எங்கே சென்று விட்டாய்?

அதோ! அங்கே ஒரு சுவர்
அதில் ஒரு வாசகம்
உனது முகம்
இல்லை! இல்லை! படம்.....
இப்போது தெரிகிறது.....

ஓ! நீ சுதந்திரத்திற்கு ஒரு
அர்ச்சனை மலராக
அர்ப்பணிக்கப் பட்டு விட்டாயா?
எனக்கும் ஏதோ புரிகிறது போல
இருக்கிறது.....நண்பா!

அதோ! அங்கே அந்த ஆலமரம்
இதோ! இங்கே இந்தத் 'தின்னவேலித்' தெரு
இதில் உன்னைப் புரிந்து கொண்டு
நான் தனியே செல்கிறேன்.....!

சிின்ன மலரே!

சிின்ன மலரே
சிவந்த இதழே
சிரி—.....

நீ இப்போதே
சிரித்து
முடித்து விடு!

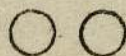
ஏனென்றால் நீ
சற்று வளர்ந்து
விட்டால்.....

உனக்கு உலகம்
புரியத் தொடங்கி
விட்டால்—...
பிறகு—...
என்றுமே உன்னால்
சிரிக்க முடியாமல்
போய் விடும்... ..

எனவே தான்
கூறுகின்றேன்—.....!

இளைய மலரே
இப்போதே நீ
சிரி!.....

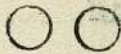
சிரித்து
முடித்து விடு!

தூயவள்

உப்பு

வல்லை வெளியிலே
உப்பள்ளும் திருவிழா
கூட்டமோ கூட்டம்
ஒரு தேர்க் கூட்டம்
வெளியில் வழியில்
கொட்டுண்டு சிதறிக் கிடந்த
உப்பு முத்துக்களின்
பளீரிடும் வெண்மை
உப்புக் கிள்ளும்
சிறார்களின் பற்களோடு
போட்டியிட்டுத் தோற்கும்!
படிப்பும் மறந்து
பாட்டும் மறந்து
கண்களில் பசியுடன்
சோர்வும் மின்ன
நம்பிக்கையோடு
உப்புக்கிள்ளும்
சிறுவர்கள்!
இவர்கள் எதிர்காலம்
உப்புத் தானா?

முடிவு

சோத்தரிசி

அந்த நாட்களை
 எண்ணிப் பார்க்கிறேன்
 நிச்சயமாக அவை இன்பமானவை
 வேறேதும் தெரியாத புரியாத
 வேதனையே அறியாத
 வயதும் மனதும்.....

எதிலுமே அக்கறை
 அற்றுத் திரிந்த
 பார்ப்பவை எல்லாமே
 மகிழ்ச்சியைத் தோற்றுவித்த
 அந்த விடலைப் பருவம்.....

தூயவள்

தோட்டத்தில்
பயிர் செய்யும் எம்மவரைப்
பார்த்து வந்த நாட்டத்தினால்
தம்பியொடு கூடி
சோத்தரிசி தன்னை
நிலம் கிண்டி விதைத்து விட்டு
முளைக்குமென்று காத்திருந்த
விளைவினைப் பற்றிக்
கனவுகள் கண்டிருந்த
கவலையற்ற அந்த நாட்கள்.....

ஓ

அவை

அந்த நாட்கள்

அழகானவை இனிமையானவை!

இப்போதும் கூட
பெரியளவில் வயல் செய்ய
ஆசை கொண்டு
நெல் வாங்கி
முளைக்குமென்ற நினைவோடு
விதைத்து விட்டுக்
காத்திருக்கின்றேன்.....

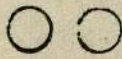
காத்திருக்கையில்
மெல்லியதாய் சந்தேகமொன்று
மனதினுள் முளைவிடும்.....
ஒருவேளை,
இதுவும்
சோத்தரிசி தானோ?
அல்லது
சோத்தரிசியில் வந்த நெல்?

நான்
 நன்றாகப் பார்த்துத் தானே
 அதுவும்
 ஓராயிரம் தடவைகள்
 சிந்தித்து
 ஒருநூறு தடவைகள்
 உறுதிப்படுத்தி.....

அதன் பின் அல்லவா
 விதைத்தேன்?
 எப்படிப் பிழைப்பட்டுப்
 போகும்?

எப்படியும் முளைத்து
 விடுமென்று —....
 சற்றே ஆழத்தில்

புதைத்திருந்தாலும்
 நாட்கள்
 கடந்த பின் ஆயினும்
 முளைக்குமென்று.....
 நம்பிக்கையுடன்
 நான்!

துயவள்

யொதுசன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்.

274100

கா தலிக்க இயலாதோ?

தன் நாட்டைக் காக்கவென்று
தணியாத தாகங் கொண்டு
கண் இரண்டும் உறக்கமென்று
இமையாது வேகங் கொண்டு
எண்ணமதில் மாற்றமின்றி

சலியாது போராடும் இந்த
மண் பெற்ற மைந்தன் தன்னை
மறக்குல வீரன் தன்னை
எண்ணிடல் என்பதென்ன
இழிசெயல் தானோ இங்கு?

நாயகன் தோளில் சாய்ந்து
நயம்பட வாழும் வாழ்வை
தாயவள் துயரில் ஆழ்ந்து
தவித்திடும் வேளை தனில்

தூயவர் மறவர் வழி தன்னில்
உதித்திட்ட மங்கை நல்லாள்
நேயமாய்த் தேடி அலைந்து
துயருற்று வாடுவாளோ?

உறங்கிடா விழிகளோடு
உரங் கொண்ட நெஞ்சத்தோடு
பிறழ்ந்திடா வீரத்தோடு
பிறந்த மண்ணின் பாசத்தோடு
மறத் தமிழர் வழி வந்து
களத்திலே நிற்கின்ற
மறவன் தன்னைக் காதலித்தல்
மனத்தினிலே ஏற்கொணாதோ?

தினம் தினம் முகம் பார்த்து
தித்திக்கப் பேசிடல் தான்
கனங் கொண்ட காதலென்று
யார் இங்கே வரையறுத்தார்?
இனங் காக்க மானங் காக்க
எழுந்திட்ட வீரனவன்
முகங் காட்ட மறுத்தாலும்
மனத்தினில் இடம் உண்டு தானே?

மனம் இரண்டின் சங்கமமே
உயர்வான காதலன்றோ
தினம் அவனைச் சிந்தையிலே
துயர் உறா மனத்தோடு - ஒரு
கணம் நினைந்து கொண்டால் - அவன்
பகை வென்று வருகின்ற
தினம் வரைக்கும் காத்திருக்க
விறல் கொண்ட வீரனை, தன்
இனத்தின் மானத்தைக் காதலிக்கும்
கன்னியரால் இயலாதோ?

தூயவள்

நீமீர்வு

புரட்சியின் பூக்கள் இங்கே பூக்காமல் இல்லை
புத்தொளி வீசிப் பரவாமல் இல்லை
வரட்சியில் தமிழ் மண் நீரின்றி
வாடிக் கிடந்த போதும்.....
புரட்சியின் பூக்கள் இங்கே பூக்காமல் இல்லை!

இளந்தளிர்கள் இங்கே துளிர்க்காமல் இல்லை
இளைய தலைமுறை வளராமல் இல்லை
இன்னலில் தமிழ் மண் இடர்ப்பட்டு
இழிவுற்றுக் கிடக்கின்ற போதும்.....
இளந்தளிர்கள் இங்கே துளிர்க்காமல் இல்லை!

ஆணிவேர்கள் இங்கே அறுந்துபோவது இல்லை
ஆயிரம் ஆயிரமாய் இன்று
ஆலமரத்து விழுதுகள் இங்கே
அறுந்து விழுகின்ற போதும் - ...
ஆணிவேர்கள் இங்கே அறுந்துபோவது இல்லை!

தமிழன் ஒருநாளும் தலைகுனியப் போவது
இல்லை
தங்கத் தமிழன் தளரப் போவதும் இல்லை
தானைத் தலைவன் அவன்
தரணியில் உள்ள மட்டும்.....
தமிழன் ஒருநாளும் தலைகுனியப் போவது
இல்லை!

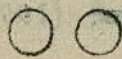
['வெளிச்சம்' ஆடி - ஆவணி (1992) இதழில் வெளியானது]

வாழ்த்துகிறோம் வாழ்க!

மறவனே எங்கள் தமிழின்
 மானத்தின் காவலனே!
 பதினாறு வயதிலே
 பழி தீர்க்க, தமிழீழ மண் மீட்கப்
 புறப்பட்ட மன்னவனே!

இனிய குணங் கொண்டு
 இன்னகை வதனமுடன்
 விளங்கிடும் அண்ணனே!
 போராட்டப் பாதையிலே
 பலரைப் பறி கொடுத்தும்
 பகை வென்று விளையாட
 நெஞ்சில் கனமுடன்
 நிமிர்ந்து நிற்கும் பாவலனே!

வரும் நூறு வருடங்களும் - நீங்கள்
 பிறந்த தினங்கள் கண்டிட
 வேண்டு மென்று
 வாஞ்சையுடன் - இனிய
 வந்தனங்களுடன்
 உந்தன் மக்கள், மழலைகள்
 நாங்கள் வாழ்த்துகிறோம்
 வாழ்க எம் தலைவனே!

தூயவள்

யொருசன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்.

விழிப்பு

சின்னஞ் சிறு வயதிலே
சிந்தை கனத்துப் போனதால்
வீறு கொண்டெழுந்து
வீர களம் புகுந்தவளே!

என் சின்னத் தங்கையே!
உன் முன்னிலையில்
குற்றவாளிக் கூண்டில்
குனிந்த தலையுடன் நான்.....

குஞ்சுகளையும் எங்கள்
பிஞ்சுகளையும்
ஆயுதங்கள் ஏந்தவிட்டு
ஆறுதலாக நாங்கள்.....?

வருகின்ற தலைமுறையைப்
பருவத்திற்கு முன்னரேயே
உதிர்த்துக் கலைத்துவிட்டு — இன்றும்
உல்லாசமாக நாங்கள்.....?

உலகத்தின் முதிர்வுகளை
உணர்ந்து கொண்ட பின்னும்
எனது உனது என்பதே
எண்ணமாகிப் போன
எங்களின் மத்தியிலே

தணியாத தாகமுடன்
தாயகத்தின் விடுதலைக்காய்
களம் காணப் புறப்பட்ட
கண்மணியே

உந்தன் வீரத்தின் முன்
உறுதியான மனத்தின் முன்
குற்றவாளிக் கூண்டில்
குனிந்த தலையுடன் நான்

அருமைத் தங்கையே — உனது
அந்த உணர்வுகளின் நிலைகள்
சுதந்திரத்தின் தேவைகள்
எல்லாமே எனக்குப் புரிந்தும்
எண்ணமதைச் செயற்படுத்தும்
துணிவு ஏதும் இன்றி
சாட்டுக்கள் காரணங்கள்
தேடித் திரிந்ததும்

தூயவள்

படிப்பென்றும் பின்னும்
பாட்டென்றும்
ஒடித் திரிந்ததும்
ஒழுங்கையில் அலைந்ததும்

இன்று உன்னால்
இதயத் தராசில் இடப்பட்டு
நியாயங்கள் புரிபட்டு
நிதர்சனமாகி

மனதிலே தெளிவு பிறந்ததடி — என்
மனதிற்கு அடி கொடுத்து
என்னை விழித்தெழ வைத்த
என் சின்னத் தங்கையே!

நீ மட்டும் தனியே போராட
தீ வந்து என்னைச் சுட்டிடாதா?
தாயகம் மீட்டிட
தரணியில் நிமிர்ந்திட

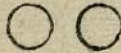
உன் வழியில் ஊழித் தீயாகி
எம் இனத்தின் விடுதலைக்காய்
இன்றே புறப்படுகின்றேன்
இனிய சகோதரி!

எங்கேனும் ஓர் களத்தில்
நாங்கள் சந்தித்துக் கொள்ளுவோம்
அப்பொழுது
உன் அன்பு மனத்தில்
எழுந்த உணர்வுகளை
என்னிடம் நீ சொல்லி விடு!

முடிவான உறுதி

நான் இப்போது காற்றுத் தான்
ஆனால்.....
இது என் இயல்பல்ல
என்னுள்
கருக்கட்டத்
தொடங்கியுள்ள தாழ்முக்கம்
வலுப் பெறும் போது
புயல் ஒன்று
மையங் கொண்டு புறப்படும்.....
புரிந்தவர் போல் நடித்தவர்
புரியாதவர் போல இருந்தவர்,
போலிகள், பொய்மைகள்.....
அனைத்தும் அள்ளுண்டு
அடிபட்டுப் போகும்!
வடிவான பேச்சல்ல
முடிவான உறுதி இது!

தூயவள்

எரிந்தன சுடர்கள்

வருடம் தொண்ணூற்றியொன்று
மாதம் பதினொன்று
திகதி இருபத்தியாறு
நேரம் இரவு பன்னிரண்டு

கோப்பாயிலே
மாவீரர் துயிலும் இல்லத்திலே
சுடர்கள் எரிந்தன.....
அடுக்கடுக்காய்
சுடர்கள் எரிந்தன

இருளைக் கிழித்து
ஊடுருவி
எங்கணுமே
வெளிச்சம் தெறித்தது

எரிந்து கொண்டிருக்கும்
சுடர்களின் பின்னணியில்.....
மாவீரர்
சுடர்களின் பின்னணியில்.....

எரிந்து கொண்டிருக்கும்
கனன்று கொண்டிருக்கும்
முகங்களுடன் மனங்களுடன்
உற்றவர்கள் உறவினர்கள் ...

ஒவ்வொரு
ஒளிப் பிழம்பும்
ஒவ்வொரு
வீரர்களாய்
உருவெடுத்துத் தெரிய
கதறியமும்
பெற்றவர்கள்

அங்கு
இருளை அகற்றி
வெளிச்சம் தந்து
ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்த
சுடர்களிலே
அதன் பின்னணியில்
தெ(ள)ரிந்து
கொண்டிருந்த
முகங்களிலே

சோகம் இழையோடிக்
கிடந்த போதும்
தெரிந்த தெல்லாம்.....
இருந்த தெல்லாம்.....

உறுதியும்
நம்பிக்கையும் மட்டுமே
இது போதும்
வரும் தமிழீழம்!

('புலிகளின் குரல்' ஒலிபரப்பில், 17-08-92, அன்று ஒலிபரப்பானது)

தூயவள்

நாங்கள் தமிழர்

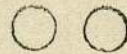
தமிழர் நாங்கள் என்று
தலை நிமிர்வோம்
தமிழீழம் நம் தேசம் என்று
தரணி யெங்கும் முரசறைவோம்!

அச்ச மென்றால் அது
என்ன என்போம்
பிச்சை யென்றால் அது
அகராதியிலும் இல்லை என்போம்!

வீர மென்பது எங்கள்
விடுதலை வீரரின் சொத்து என்போம்
நீராயினும் நெருப்பாயினும் அது
அவர்க்குத் தூசு என்போம்!

தரணி யெங்கும்
பரவு தெங்கள் தமிழரின் பெருமை என்று
பரணிகள் ஆயிரமாய்ப்
பாடிக் களித்திடுவோம்!

மாசுக்கள் ஏதுமற்ற பொன்கள் - நம்
மாவீரர் எனத் துதி செய்வோம்
மானம் ஒன்றே பெரிதென
மடிந்த வீரர் வழி செல்வோம்!

பெண்ணே பள்ளி எழுந்திருவாயே!

புலர்ந்தது பொழுது பெண்மையின் திறத்தால்
 விரவிக் கிடந்த இருளது அகன்றது
 வலம்புரிச் சங்கது முழங்குது; பெண்ணினம்
 தரணியில் உயர்ந்தது என்றே
 விலங்கது ஒடிந்தது விடுதலை வருகுது
 இரவது முடிந்தது விழி
 மலர்களை முடி இன்னமும் துயிலுதியோ
 அடி பெண்ணே பள்ளி எழுந்திருவாயே!

பறவைகள் பாடின பழமைகள் ஓடின
 புதுமணம் கமழ்ந்தது புதுமையும் மலர்ந்தது
 திறமைகள் காட்டியே பெண்ணினம் உயர்ந்தது
 விதவைகள் மணங்களும் நடக்குது
 இறந்தது இடர்தரும் மூட மடமைகள்
 புதியதோர் வடிவிலே பெண்ணுக்காய்ப்
 பிறந்திடும் விடுதலையைக் காணாது
 உறங்குவதோ பெண்ணே பள்ளி எழுந்திடு
 வாயே!

தூயவள்

கிழக்கிலே கதிரொளி செம்மைகள் காட்டியே
பரவுது

பெண்மையின் புரட்சியும் வெடித்தது
வழக்கிலே இருந்த வாசலைத் தாண்டாநிலையும்
கதிரொளி கண்டு ஓடிய இருள் போல்
பழக்கமாகவே அகன்று போனது; சமைப்பதை
விட்டுச்

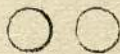
சரித்திரம் படைக்க எழுகின்ற கரங்களை
எழுத்திலே மட்டும் காண்கின்ற நிலை மாறிட
வேண்டும்

பெண்ணே பள்ளி எழுந்திடுவாயே!

வானிலெங்கும் வெளிச்சம் படர்ந்தது; இதைக்
கண்டு இங்கும் பூக்கள் விழித்தன
நானிலத்தில் பெண்களுக்காய்ப் பெருங் குரல்கள்
ஒலித்தன; அதன் பயனால் நீதி
பேணி எங்கள் பெண்மைக்குச் சம உரிமையும்
வந்து கிடைத்தது காண்; இன்னும்
வீணில் துயின்று காலத்தைக் கழித்தல் தகுமோ
பெண்ணே பள்ளி எழுந்திடுவாயே!

பெண்ணே! உன் தளைகள் அறுந்துபட்டன
பெரும் புரட்சிகள் நடந்து முடிந்தன
எண்ணிலும் எழுத்திலும் அன்றிச் சமரிலும்
விருதுகள் பெற்றது பெண்ணினம்
விண்ணகம் முட்டும்படி பெண்ணின் பெருமைகள்
உயர்ந்து விளங்குது பார்! இன்னமும்
கண்களை முடியே காரிருள் தன்னில் முழுகு
வதோ
விழிதிறந்து பள்ளி எழுந்திடுவாயே!

('புலிகளின் குரல்' ஒலிபரப்பில் 22. 07. 92 அன்று ஒலிபரப்பானது)

நீ ஒரேயொரு முறை வரமாட்டாயா?

இளையவனே - எங்கள்
வீரமறவனே சலாம்!
உனது கம்பீரத்
தோற்றம் எங்கே?

நாம் கண்ட அந்தப்
பண்பான வீரன் எங்கே?
ஐயா! நீ நடந்து
திரிந்த வீதிகளெல்லாம்
உனது பாதங்களைக்
காணாததால்
மௌமையத் துக்கம்
அனுஷ்டிக்கின்றன.....

தூயவள்

ஓ!

அவை உனது
பாதங்களைத் தேடித்தான்
நீண்டு போய்க்
கிடக்கின்றனவோ.....?

இனியவனே - எங்கள்
இனத்தின் விளக்கே சலாம்!
அண்ணா என்றழைத்து
பாசமொடு பழகிய - உன்
உடன் பிறவா சகோதரங்கள்
கதறி அழ.....

மகனே என்றழுது
பல்லாயிரம் தாய்மார்கள்
பதறித் துடிக்க.....

பாரிலுள்ளோரைப்
பரிதவிக்க விட்டு விட்டு
எங்கே தான் போனாயோ?

எமது தாயக வரலாற்றில்
தான் எத்தனை
சோக அத்தியாயங்கள்

எமது மண் பெற்றெடுத்த
தியாக மறவனே ஐயா!
நியாயங்கள் ஒரு போதும்
தலை சாய்வதில்லை...!
உன் போன்றோரின்
தியாகங்கள் ஒரு போதும்
வீண் போவதில்லை!

நீ காணத் துடித்த
எமது மண் பெறப்போகும்
அந்த விடியல்

நிச்சயமாக உங்களின்
அஸ்தமனங்களினால்
விரைவாகச் சிவந்து
நாளை விடியும்

உனது நீதி வழுவாத
நெறி கண்டு - தேவரே
உன்னை அங்கு
விரைந்து
அழைத்துக்
கொண்டனரோ?

வாழ்த்துங்கள் என்று
வானகம் போனாயோ

வானக மக்கள் எல்லாம்
வரவேற்கவே

வையத்து மாந்தர் நாம்
வாடுவதை நீ
உணராயோ?.....

நீ வந்து போன
வாசல்கள் எல்லாம்
உன்னை எதிர்பார்த்துக்
காத்திருக்கின்றன

சலாம்! நீ
எப்போது ஐயா
வரப் போகிறாய்

நீ சென்ற பாதையிலே
தொடர்ந்திட

தூயவள்

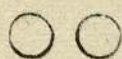
இங்கே
ஆயிரம் மறவர்கள்
ஆயினும்
நீ விட்டுச் சென்ற
இடத்தை யார் நிரப்புவார்?

உனது பண்பான
வார்த்தைகள் எங்கே?
அன்பான அந்த
முகம் எங்கே?
அழகான உனது
சிரிப்பெங்கே?

உனது பிரஜைகள்
கேட்கின்றனர் ...
உன்னை இங்குள்ள
மழலைகள்
தேடுகின்றனர்

இவர்களுக்காக ஆவது
இந்த அன்பு
உள்ளங்களுக்காவது
நீ ஒரு முறை வரமாட்டாயா ...?
ஐயா! நீ ஒரேயொரு
முறை வரமாட்டாயா

02.06.88 அன்று வல்வெட்டித்துறையில் இடம்பெற்ற
இந்திய இராணுவச் சுற்றிவளைப்பின் போது, சய
னைற் உட்கொண்டு வீரச்சாவடைந்த மேஜர் சலாம்
(சின்னக்குட்டி நல்லராசன்) அவர்களின் நினைவாக,
எழுதப்பட்டது.

புறப்படுவாய் தமிழா!

கோழையாய் இருப்பதென்ன
கோட்டை ஆண்ட தமிழா
வாளெடுத்து வென்றதெல்லாம்
வண்ணமான கனவா?

சோழ சேர பாண்டியர்கள்
உந்தனுக்கு உறவா?
நாளை இங்கு நம்பமாட்டார்
யாரும் இதை தமிழா!

நாளும் இங்கு இளைய உயிர்கள்
மாண்டு போதல் தகுமா?
ஈழம்காண நீயும் இன்று
புறப்படுவாய் தமிழா!

நாளை இங்கு நிச்சயமாய்
ஈழம் வந்து கிடைக்கும்
வேழம் வென்ற வேங்கைக்கொடி
எங்கும் இங்கே பறக்கும்-

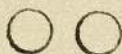

தூயவள்

வேங்கைகள் எழுதிய சான்று

ஒங்கிய வானிடைப் பறந்து
ஒலிதனை எழுப்பி
தூங்கிடும் மக்கள், மழலைகள்
துயில்தனைக் கலைத்து
ஏங்கியவர் நித்தம் அழுதிடச்
செய்து அலைத்து
தாங்கிய ஆயுதங் கொண்ட
வரிப்புலி வீரர் முதல்
தூங்கிய இளம் பிஞ்சுகள்
வரை உயிர் குடித்து
றாங்கி காட்டித் திரிந்த
சீனத்துச் சகடை
தூங்கிடா விழிகளோடு தன்
குறியினைக் காத்து
ஏங்கியே நின்ற புலிவீரனின்
துப்பாக்கிக் குண்டு
தாங்கி, வெடித்து வானில்
தகர்ந்து சிதைந்தது இன்று - இது
வேங்கைகள் இந்நாள்
எழுதிய சான்று.

(‘சாளரம்’ முதலாண்டுச் சிறப்பிதழில் வெளியானது.)

எய்யடிச் சாத்தியமானது.....?

தூரத்தே
அசைந்தாடும் பனையிலே
காயும் பழமும்
ஒரே மாதிரியாக
குலை குலையாகக்
காய்த்துக் கிடக்கின்றன.

ஓ!
அடுத்த வருடமும்
நிறைகின்றதா?
நம்ப முடியவில்லை!

நாற்பது நாளிலேயே
எங்கள் கதை
முடிந்து விடுமென்று
இரவு பகலாய்
ஏங்கி அழுத நாட்கள்!

92954

தூயவள்

ஐயோ!

கோதுமையும் இல்லை
சவர்க்காரமும் இல்லை
எல்லாமே தடையாமே
இனி

உயிர் வாழ்வது
நிச்சயமில்லை என்று
கதறி

அலைந்து அழுது
திரிந்த நாட்கள்!

அவையெல்லாம்
போய்த் தொலைந்து
இரண்டு வருடம்
ஆனதா?
நம்பத்தான்
முடியவில்லை!

நாமெல்லாம்
செத்து விடாமல்
வாழ்ந்து கொண்டு
தானே
இருக்கிறோம்
எப்படி?

இது எப்படிச் சாத்தியமானது?

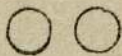
எங்கள் நிலத்தை
எங்கள் வளத்தை
மறந்து
அழுது குழறிய
நாங்கள்.....

குட்டக் குட்டக்
குனியப்
பழகிப் போயிருந்த
நாங்கள்.....

நிமிருதல் என்பது
எப்படிச் சாத்தியமானது?

மக்கட் புரட்சியோடு
பசுமைப் புரட்சியும்
கலந்து விளைந்திட
ஆசை கொண்ட
இந்த
விளை நிலத்தின்
வித்துக்கள், விழுதுகளின்
உந்துதலில்
அவர்களின்
விழுகையில்
தான்
இந்த எழுகை
என்பது
சாத்தியமானதா?

(ஈழநாதத்தில் 09.10.92 அன்று வெளியானது)

2011

தூயவள்

கடமை

வைகறை புலர்ந்து
 கொண்டிருக்கிறது.....
 பூங்குயில்கள் பாடுகின்றன.....
 தேன்மலர்கள் சிரிக்கின்றன.....
 வானத்தில் துலங்கும் அழகை
 ரசிக்க எனக்கு நேரமில்லை
 கான இனிமையைக் கேட்க
 கணப் பொழுதும் இல்லை
 இயற்கை அன்னையின்
 இனிய அழகைப்
 புறக்கணித்து..... என்
 ஈழ அன்னையின்
 துயர் துடைக்கப்
 புறப்படுகின்றேன் நான்!

அந்நியன் பிடியில் எங்கள் கிராமம்

அன்று ஒருநாள்
அமைதியான
எங்கள் கிராமத்தினுள்ளே
அடக்க முடியாத
வெறியுடன்
அரக்க குணம் கொண்ட
அந்நியப் படையொன்று
ஆயுதங்களுடன்
புகுந்து -----

அழகான அமைதியான
எங்களது கிராமம்
ஐந்து மணிநேரத்தில்
ஆள் அரவமற்ற
மயான பூமியானது.

எங்கு பார்த்தாலும்
அந்நியரின் காலடித் தடங்கள்
அவர்களது மொழியும்
இராணுவ வாகன உறுமலும்
ஒன்று போலவே.....

வெகுதூரம் ஓடிவிட்ட
நாம் நடுநடுங்கி
நான்கு நாட்கள்

தூயவள்

கழிந்த பின்னரே
எங்கள் கிராமத்தை நாடி
வந்த போது.....

தெருக்களிலே ஆங்காங்கே
அரைகுறையாய்
எரிந்தபடி கிடந்த
பிணங்களை
காகங்கள் கொத்திக்
கொண்டிருந்தன

வீடுகள் தமது கூரைகளை
சுவர்களை இழந்து
வெட்கிப் போய்
நின்று கொண்டிருந்தன

வீதிகள் எங்கும்
பிணவாடை.....
தூரத்தில் எங்கோ
ஓர் நாய்
ஊளையிட்டுக் கொண்டிருந்தது

அழிந்து போனவை
எமது உடைமைகளல்ல
அந்நிய தேசத்தின் மானம்தான்;
இறந்து கிடப்பவர்கள்
ஈழத்தமிழர்கள் அல்ல
இந்தியாவின்
மனிதாபிமானமும் ஜனநாயகமும் தான்

எந்தப் பக்கம் திரும்பினாலும்
அழுகை..... அழுகை

அழுகை ஒலி கேட்டே
காதுகள் பழகிப் போயின.

எமது நெஞ்சம் எரிந்து கிடந்த
பிணங்களை
அழிந்து கிடந்த
வீடுகளைப் பார்த்துப்
பயந்து விடவில்லை.....

இத்தனைக்கும்
பதில் சொல்ல வேண்டும்
எம்மால்
இயன்றவரை
இறப்பதற்கு முன்னர் ஒரு.....
ஒரேயொரு இந்திய ஆமியையாவது
அழிக்க வேண்டும்
என்ற வெறி
கொழுந்து விட்டு எரிகிறது...—

பிணங்களைக் கூட்டி
எரித்தோம்...—
கூடவே எமது மனமும்
எரியவில்லை
ஆனால்.....
மனதில் ஒரு உறுதி
ஒரு சங்கற்பம்
உருவாகிறது.....

எமது தேசத்தை
எமது உடைமையை
எமது உரிமையை
அடக்க நினைக்கும்
அழிக்க முயலும் எவரையும் நாம்
விட்டு வைக்கப் போவதில்லை.

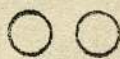
தூயவள்

இது எமது தேசம்
இங்கு இருப்பது நம் உரிமை
இதில் யாருக்கும்
பங்கோ பாகமோ கிடையாது

அட அந்நியனே!
உனது தேசத்தினை
அதன் அவலத்தினை
முதலில் மாற்று
இங்கே நீ இருந்தது போதும்
இடத்தை மாற்று!

['புலிகளின் குரல்' ஒலிபரப்பில் 17.6.92 அன்று ஒலி
பரப்பானது]

(1988 இல் வல்வெட்டித்துறையில் இடம்
பெற்ற இந்திய இராணுவத்தினரின் ஓகஸ்ட்
2,3 ஆம் திகதிப் படுகொலைகள் தொடர்
பாக எழுதப்பட்டது.)

மழை நாள்

வானத்திலே
சூரியனைக்
காணவில்லை.....!

ஓ.....
அவன் கூட
எனக்காகப்
பகிஷ்கரிப்புச்
செய்கிறானோ.....?

என் கண்களிலே
கண்ணீர் வற்றி
விட்டதாலோ
என்னவோ.....
மேகங்கள்
என்
துணைக்கு
வருகின்றனவோ.....?

களத்தில் நிற்கும் போராளிக்கு ஒரு கடிதம்!

வீரனே!

நீ விழிப்பாக இருக்கின்றாயா?

இரவுப் பொழுதுகளில்

கொடிய பனியும் குளிரும்

உன்னை வாட்டுகின்றனவா?

என்ன செய்வது?

விடுதலை என்பது

கஷ்டப்பட்டுப் பெற வேண்டிய

ஒன்றாகத் தானே இருக்கிறது.

வேளைக்கு உணவு வராமல்

மனம் வருந்தித் துன்பப்படுகிறாயா?

களம் எப்படியிருக்கும்?

என்னை விட

உனக்குத் தானே தெரியும்

நேற்று மதியம் சாப்பாட்டுடன்

மஞ்சள் நிறத்தாளில் சுற்றிய

சிற்றுண்டியும் வந்து

கிடைத்ததுவா?

நான் தானே சுற்றி எடுத்து
உனக்கு அனுப்பி வைத்தேன்.

நான் வேறெங்கோ
இருப்பதாக எண்ணிவிடாதே!
உன்னில் இருந்து ஒரு
அரைமைல் தொலைவில்
தான்

இதை எழுதும் போது கூட
பக்கத்தில் ஒரு ஷெல்
வந்து விழுந்து வெடிக்கிறது.
ஆனாலும்.....

வீரனே! நீ எவ்வளவு
தூரம் முன்னேறுவாயோ
நானும் உன்னோடு
கூடவே.....

நீ எதையும் எண்ணி
மனம் நோகாதே
நாளை விடியும் என்ற
நம்பிக்கை எனக்கும் உண்டு
மனம் தளராதே!
சோர்வு கொள்ளாதே!
இதோ நான் வந்து கொண்டே.....
இருக்கிறேன்.

('புலிகளின் குரல்' ஒளிபரப்பில் 17.06.92ஆன்று
ஒளிபரப்பானது)

எனது வசந்தம்

வறண்டு கிடக்கும் என்
மனதின் வசந்தமே
நீ ஏன்
வந்து வந்து போகிறாய்?
வந்து வந்து
போவதனால்
என்னுடைய கற்பனையும்
வந்து வந்து போகிறது.....

பெரும்பாலும்
மனது
பாலையாகவே
வறண்டு கிடப்பதனால்
என்னுடைய
கற்பனையும்
தாள்களும்
வறண்டே தான்
கிடக்கின்றன

நீ ஏன்
 வந்து வந்து போக
 வேண்டும்?
 என்னுடைய வசந்தமே
 நீ
 என்னுடனே
 தங்கிவிடு!

வெறுமையான
 தாள் களையெல்லாம்
 எனது
 எழுது கோலால்
 உழுது விதைத்து
 நிரப்பி விடுகிறேன்!

என்னுடைய வசந்தமே
 நீ
 வெறுமையான
 தாள் களுக்காக
 இரங்கியேனும்
 என்னுடனே தங்கி விடு
 விழிகளின்
 மொழியினில்
 பல நூறு
 கதை பேசிவிட்டு
 இன்று
 இதழ்களை முடியே
 மொழிதனை
 மறந்து
 என்னை ஏன்
 பிரிந்து சென்றாய்?

தூய்வள்

என்னுடைய வசந்தமே
கண்களின்
உறவாடலில்
எந்தன் மனம்
மொட்டு விரித்து
மலரத் தொடங்கியதும்
இறக்கை கட்டிப்
பறக்கத் தொடங்கியதும் -...

அப்போதெல்லாம்
எனக்குத் தெரியாது
இது உதிர்வதற்கான
மலரல் என்று;
விழுவதற்கான
பறத்தல் என்று.

என்னுடைய வசந்தமே
எனது அழைப்பு
உன்னையும்
எட்டுதல்
கூடுமென்றே
நான்
எழுதுகிறேன்
நம்புகிறேன்

இன்னமும்
இந்த மனது
தனது
வசந்தத்தை
எதிர்பார்த்த
படியே -...!

பாய்வுகூடு

பிளாஸ்டிக் நகரம்

குடிசைக்குள் குடிசைக்குள்

கதிரவன் கதிரவன்

பயிற்சலிப்புகளில் நயம்

பிளாஸ்டிக்

சுருட்டி நகரம்

கிணறுக்குள்

கொப்பிசெரு

பிளாஸ்டிக் நகரம்

பிளாஸ்டிக் நகரம்

பிளாஸ்டிக் நகரம்

பிளாஸ்டிக்

பிளாஸ்டிக் நகரம்

பிளாஸ்டிக்

பிளாஸ்டிக்

பிளாஸ்டிக் நகரம்

பிளாஸ்டிக் நகரம்

பிளாஸ்டிக்

பிளாஸ்டிக்

பிளாஸ்டிக் நகரம்

பிளாஸ்டிக் நகரம்

பிளாஸ்டிக் நகரம்

பிளாஸ்டிக்

பிளாஸ்டிக் நகரம்

பிளாஸ்டிக் நகரம்

பிளாஸ்டிக் நகரம்

பிளாஸ்டிக் நகரம்

அழைப்பு

எங்கள் கிராமம்
 குடி இழந்து போகிறது.....
 நெடிதுயர்ந்த
 பனை மரத்தோப்பிடையே
 ஒற்றையாய்
 அவலமாய் எழுகின்ற
 குக்குறுப்பானின்
 குரல்போல்.....
 எங்கள் கிராமம்
 நடு இரவுப் பொழுதுகளிலும்
 நண்பகல் வேளையிலும்
 அழுகின்றது!

அண்மையில் ஏதும்
 சண்டை....- ?
 இல்லை!

இராணுவ முன்னேற்றம்
 அந்நியர் தடங்கள்.....?
 ஒன்றுமே இல்லை!
 அப்படியும்
 எங்கள் கிராமம்
 மெல்ல... மெல்ல.....
 குடி இழந்துபோகிறது
 உயிர்த் துடிப்பு
 அழிந்து போகிறது....-

அந்நிய தேசப் பதிவுகளில்
 இடமற்றோர் கணக்கில்
 எண்ணிக்கையோ

தூயவள்

குடும்பம் குடும்பமாக
ஏறிக் கொண்டிருக்க
வசதிகள், வாய்ப்புக்கள்
நிறைந்த
எங்கள் கிராமம்
குடி இழந்து போகிறது
உயிர்த் துடிப்பு
அழிந்து போகிறது.

இந்த மண்
மெல்லியதாய் அழுவது
எனக்குக் கேட்கிறது
உங்களுக்கும் கேட்கிறதா?
மண்ணுடன்
பற்று வைத்துப்
பாசமாக உறவாடிப்
பேசிய பழக்கம்
இருப்பின் கேட்கும்!

இராணுவ நடவடிக்கைகளால்
இடம் பெயர்வோரே
தயை செய்து எங்கள்
இடத்திற்கு வாருங்கள்
இருப்பினை இழந்தவர்களே
குடிகளை
இழந்து கொண்டுள்ள
கிராமம் உங்களை
அழைக்கிறது!

வாருங்கள்! வாழலாம்
சின்னதாய்
பாதம் பதிக்க
ஒரு உயிர் இருக்குமட்டும்
அது உயிரிழந்து போகாது
தன் நிலையிழந்து போகாது!
வாருங்கள்!

மெல்ல நீயும் கண்ணுறங்கு

பலநூறு நாள் தவமிருந்து
பத்து மாதம் நான் சுமந்து
பெற்றெடுத்த என் மகனே
தித்திக்கும் செல்வமே ஏனமுறாய்

பட்டுப் பூங் கன்னந் தொட்டு
மொட்டுப் போன்ற முகந் தொட்டு
முத்தமிட்டு விளையாட
அப்பா இல்லையென்று அமுறாயோ?

பணங்காசு தேடவென்று பிறதேசம்
புறப்பட்ட உன் அப்பா
பிழைக்க வழியற்று அயல் நாட்டில்
அகதியாய் அலைபட்ட போதினில்.....

“பொங்கிடும் கடற்கரை ஓரத்திலே.....”
பிறந்ததொரு குற்றமாய்ப் போனதனால்
அந்நியர் சிறையிலின்று
அடைபட்டு வாடுறாரே!

நீ பிறந்த சேதி கூட
அவர் அறிய மாட்டாரடா
நான் பாவி ஒரு நாதியும்
அற்றவளாய்ப் போனேனடா

எம் மகனே!

நீ வீணே கிடந்து அழாதேடா
உன் தந்தை மீண்டு வருநாள்
எதுவோ ... — நானறியேன்
ஒன்று மட்டும் நான் அறிந்தேன்

தூயவள்

எங்கள் தேசம் ஒன்று தான்
 எங்களை என்றும் காத்திடும்
 வானம் தரும் மழையுண்டு
 மாமன் தந்த நிலமும் உண்டு

பூப்போல உன்னை நான்
 பேணி என்றும் காத்திடவேன்
 புலம்பி நீயும் அழாதேடா
 முத்தான என் மகனே!

வீணர் வருவாரென்ற
 வீண் பயங்கள் எதுவும் இல்லை
 நிம்மதியாய்க் கண்ணுறங்கு என் மகனே
 இது உந்தன் தேசமடா

நாளை அப்பா வந்தாரென்றால்
 நல்ல வாழ்வு இங்கே உண்டு
 மெல்ல நீயும் கண்ணுறங்கு என் மகனே
 இது எங்கள் தேசமடா!

தேசமடா! உன்னை நான்
 பேணி என்றும் காத்திடவேன்
 புலம்பி நீயும் அழாதேடா
 முத்தான என் மகனே!

காலை மாலை
 விழா விழா
 உயிர் தந்தவரை
 மறந்துவிடாதே
 உன்னை நான்
 பேணி என்றும்
 காத்திடவேன்

மீண்டும் உன்னை நான்
 பேணி என்றும் காத்திடவேன்
 புலம்பி நீயும் அழாதேடா
 முத்தான என் மகனே!

எங்கே நிற்கிறாய்?

ஓ! எங்கள் இளைய சமூகமே!
நீ எங்கே நிற்கிறாய்?
என்ன நேர்ந்தது உனக்கு
இன்னமும் உறங்குகிறாயா?

பட்டறிவு தராத
பாடங்களில் முழுகி
சுற்றி அலைந்து வேறு
பாடங்களுக்கும் ஓடி
சக்தி இழந்து களைத்துப்
போய் உறங்குகிறாயா?

பாடங்கள் சொல்லும்
பாவக் கதைகளில் முழுகி - பள்ளிக்
கூடங்களின் மாயத்
தோற்றத்தினுள் புதைந்து நடம்
ஆடப் பழகியதால்
உறக்கம் போல் நடிக்கிறாயா?

தூயவள்

நாளும் வந்த பழக்கம்
அதனால் வந்த வினையோ?
பாழும் சாக்கடைக்குள் - இளம்
மாணவச் சமூகமே நீயும்
மாறும் நிலை வந்திங்கு
சேர்ந்ததுவோ உன்கதியும் இதுதானோ?

சுவாமி விவேகானந்தரின்
அழைப்பு உனக்குப் புரியுமா?
பலாலி விமான தளத்தின்
அமைப்பு உனக்குத் தெரியுமா?
மாகவி காசியின் உயர்வு
விழிப்பு உனக்குள் விரியுமா?

அன்னை மண் அழுவது
உன்காதில் கேட்கவில்லையா?
உன்னை அது அழைப்பது
உனக்குப் புரியவில்லையா?
உண்மை உணர்ந்தும்
இன்னும் நீ உறங்குகிறாயா?

சொந்த சகோதரங்கள்
செத்து மடிந்த பின்னும் - இளம்
பிஞ்சுகள் பூக்களும்
விழித்து எழுந்த பின்னும் - உன்
சிந்தனையில் விழிப்பு இன்றி
சிதறிக் கிடக்கலாமோ?

சாண் வயிறு நிரப்பும் சோறும்
உண்டபின் படுத்துறங்கும் வீடும் - நீ
ஊன்றி நிற்க ஒரு அடி நிலமும்
பாங்காக நீ அணியும் உடையும்
மாண்டபின் நீ புதையும் இடமும் - உன்
படிப்பு உனக்குத் தந்திடுமோ?

உனது தேவைகள் உனது ஆசைகள்
 நிறைவேற வழியேதும் இருக்கிறதா?
 பலதும் நீ படித்தும் எழுதியும்
 தலையினால் நீ நடந்து பார்த்தாலும்
 அனுமதி உனக்கு எட்டுகிற
 எவரெஸ்ட் இலா இருக்கிறது?

அந்நியனை நம்பிக் கிடந்தால்
 அஃதியாக வேண்டுந்தான்
 உன்நிலையை உணர்ந்து எழுந்தால் எதிரி
 சிதறி அழிந்து போயிடானா?
 உன் நிலமும் உன் வாழ்வும்
 மீண்டும் உனக்கே வசப்படாதா?

ஓ! எங்கள் இளைய சமூகமே!
 நீ எங்கே நிற்கிறாய்?
 என்ன நேர்ந்தது உனக்கு
 இன்னமும் உறங்குகிறாயா?

தூயவள்

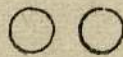

ஒருமுறை வாடா! என் மகனே!

மகனே! என் செல்ல மகனே!
செல்வ மகனே
இனிமேல் உனை நான்
என்று காண்பது?
உனைக் காண இயலாது
நீ வர மாட்டாய்
என்று இவர்கள்
என்னிடம் சொல்கிறார்கள்
இன்னும் என்னவெல்லாமோ
நீ பேசமாட்டாயாம்
என்று இவர் ன்
முகம் மலரப்
பார்த்துச் சிரிக்க மாட்டாயாம்
நான் இதையெல்லாம்
நம்ப வேண்டுமா?
மகனே!
என்னால் இயலுமா?
உன்னைப் பாராது, பேசாது

இருக்க என்னால் இயலுமா
எந்தத் தாய் தான் மகனே
தன் செல்வங்களை
விட்டுக் கொடுக்க இழக்க
விரும்புவாள்
மகனே!

களமாடப் புறப்பட்ட நீ
களத்தில் நின்று
சென்று இருந்தாலும்
சற்று மனம் ஆறி இருப்பேனே
செல்லும் வழியில்
என் கண்ணே - நீ
வீணே நிலத்தில்
வீழ்ந்து பட்டாயோ
எண்ணி எண்ணித்
துடிக்கிறேனடா
செல்வ மகனே
காதில் வந்து பட்ட சேதி
பொய்யாகப் போய்விடாதா
என்று தெய்வங்கள்
அத்தனைக்கும் வேண்டுதல்
நான் வைத்தேன்.
என் மகனே நீ வருவாயா?
மீண்டும் வந்து இங்கே
ஒரு முறை
விளையாடி களமாடிப்
போவாயா - என் மனங்குளிர.....?

தூயவள்

தாயை நிகர் எங்கள் தாயகத்தைக் காதல் செய்!

தாயை நிகர் எங்கள்
தாயகத்தைக் காதல் செய்
நோயை உடையவர் போல்
நோகாமல் பேசாதே
மாயை உலகில் நிதம்
மயங்கிக் கிடக்காதே
சேயை தன் சேயை
நம்பி நிற்கும்
தாயை நிகர் எங்கள்
தாயகத்தைக் காதல் செய்!

தானை பல கொண்ட
களங்கள் பல வென்ற
தாயை மேல் எங்கள்
தலைவன் அவன் உண்டு
ஆணை எதுவரினும்
அணியாய்ப் படை. திரளும்
நாளை தமிழீழம்
இனிதாய் உருவாகும் - மாற்றான்
காலைப் பிடித்து - நிதம்|
பணிந்து வாழ எண்ணாதே
தாயை நிகர் எங்கள்
தாயகத்தைக் காதல் செய்!

ஊனைத் தேடி நிதம்
 ஊரூராய் அலைந்தோடி
 உலகமெங்கும் அகதியாய்
 வேற்றாரில் நாயெனவே
 நகைப்பிற்கு இடமாகி
 நக்கி உண்டு வாழ்வதுவா?
 துக்கம், துயர்

பஞ்சம், பசி எதுவரினும்
 நித்தம் நீ நடைபயின்று
 சிறுவயதில் தவழ்ந்து புரண்டு
 பத்தும் பலதும் நடைபெற்ற
 உன் மண்ணை மறப்பதுவா
 தாயை நிகர் எங்கள்
 தாயகத்தைக் காதல் செய்!

அன்னை மண் மீட்க
 காவலரண் தன்னில்
 கண்ணை விழித்திருப்பான்
 தன் சுகம் மறந்து
 அன்னை - தந்தை உறவு துறந்து
 பஞ்சணையில் துயிலும்
 பரம சுகம் விட்டு
 அஞ்சுகின்ற வாழ்வில்
 அழுந்தி விட
 மறுத்து
 வெஞ்சமரில் பொருத
 வேகங் கொண்டெழுந்த
 வேங்கையவன்

தன் அன்னை துயர் தெரிந்தும்
 நற் துணையாள் காத்திருப்பு
 நன்கு புரிந்திருந்தும்

யொதுசன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்.

துயவள்

மண் அன்னை துயரது
இன்றெனக்குப் பெரிதென்று
மாறி வந்தார் புலியாக
மாண்பு கொண்ட தமிழரே
மாட்டியுள்ள முகமுடிதனை
வீசியெறியுங்கள்
மானிடனாய் மனிதனாய்
தமிழனாய் மாறுங்கள்
தாயை நிகர் எங்கள்
தாயகத்தைக் காதல் செய்யுங்கள்

மாளை ஒத்த விழி படைத்த
மங்கையரைக் காதலிக்க
தேனை ஒத்த மொழி பேசி
தோத்திரங்கள் பாடி நிற்க
வானை நிலவைப் பிடித்து
வந்து அவர் கையில் கொடுக்க
நானை உமக்கு ஒரு
நிலப் பரப்பு வேண்டாமா?
காலைப் பொழுதொன்று இன்
இசையோடு விடிய வேண்டாமா?
தாயை நிகர் எங்கள்
தாயகத்தைக் காதல் செய்!

மனை, மாண்பு மற்றவை
அனைத்தும்
தானாகவே தேடிவரும்
தாயை நிகர் எங்கள்
தாயகத்தைக் காதல் செய்!

மாவீரர் கனவு பலித்தது

விடியப் போகிறது இந்த மண்
விடியப் போகிறது
உடையப் போகிறது அடிமைத்தளை
உடையப் போகிறது

புதைக்கப்பட்ட மாவீரரின் நிமிர்கையில்
விழுதுகளான தீரரின் எழுகையில்
(விடியப்.....)

எங்கும் வெளிச்சம் பரவுது
சின்னப் பூக்கள் முகங்கள் மலருது
தங்கும் நிலையும் மாறுது - இந்த
மண்ணில் புரட்சி மலர்ந்தது
மாவீரர் கனவு பலித்தது
(விடியப்.....)

பொங்கும் கடல் போல் மாறிடும்
கரும்புலிகள் வீரம் வெல்லுது
சிங்கள இராணுவம் நடுங்குது - இந்த
உலகமே புலிகளை வியக்குது
மாவீரர் கனவு பலித்தது
(விடியப்.....)

தன்னை எண்ணா வீரரின்
உண்மை உணர்வு வெல்லுது
அன்னை நிலமும் மீளுது - எங்கள்
அண்ணன் படையே வென்றது
மாவீரர் கனவு பலித்தது
(விடியப்.....)

தூயவள்

கனவு பலக்கிறது!

கல் தோன்றி மண் தோன்றாக்
காலத்து முன் தோன்றி
சொல் ஆகி சுவை ஆகி எக்
காலத்தும் இனிக்கின்ற
நல் அவளாம் தமிழ் அன்னை
ஈழத்து அறப்போரில்
வெல் வதற்கும் வென்றதனை
நாவெடுத்துப் பாடுதற்கும்
நல்ல வரம் தந்திடுவாள் - அவள்
தாளடியை வணங்கிடுவோம்.

ஐம்பத்து எட்டில் தொடங்கி
அகப்பட்ட தமிழனை எல்லாம்
விலங்கிட்டுச் சிறையில் தள்ளி
செய்திட்ட மோசம் ஒன்றா இரண்டா?

தமிழன் என்னும் இனமே
அதிகம் இங்கு இருந்தால்
கலகம் விளையும் என்றே
கண்ணில் பட்ட இளைஞர்
செந்தமிழ் பாடும் கவிஞர்
சிந்தனை தெளிந்த அறிஞர்
இன்னுஞ் சீரிய தமிழரை எல்லாம்
ஐம்பத்து எட்டில் தொடங்கி
விலங்கிட்டுச் சிறையில் தள்ளி
செய்திட்ட மோசம் ஒன்றா இரண்டா?

வெலிக்கடை, பூசா என்று
 சிறைச்சாலை எல்லாம் நிரம்பி
 இடமேதும் அற்றுப் போயும்
 இன்னும் புதிதான ஒன்றிற்
 கிடந்தேடி அலையும்
 சிங்கள அரசு
 செய்திட்ட மோசம் ஒன்றா இரண்டா?

இந்த நிலை மாற வேண்டும்
 சிறையில் மனம் நோகும்
 தமிழர் விடிவு காண வேண்டும்
 எந்தன் உயிரைப் பணயம்
 வைத்து நான் விடுக்கும்
 முதலாவது கோரிக்கை என்று
 எங்கள் அண்ணன் திலீபன்
 முன் வைத்த முதலாவது
 கோரிக்கை இது தான்

* * *

குடியேற்றம் குடியேற்றம்
 புனர்வாழ்வுக் குடியேற்றம்
 முடிகொண்டு நாம் ஆண்ட
 தமிழ் மண்ணில் அந்நியர் குடியேற்றமாம் !

தமிழ் பேசும் மக்களின்
 தனிப் பிரதேசமாய்
 இனிய தமிழோசை கேட்டு
 களிப்பொடு மக்கள்
 உழைத்துண்டு வாழ்ந்த
 விளைநிலங்கள் எங்கும்
 புனர்வாழ்வுக் குடியேற்றமாம்

தூயவள்

புனர்வாழ்வு யாருக்கு?
புதுவாழ்வு யாருக்கு?
இனவாத அரசாங்கம்
முதுபண்டா, அப்புகாமி
நிலம் எங்கும் குடியேற்றம்
புனர் வாழ்வுத் திரை வேண்டுமா?

நிற்பாட்டு நிற்பாட்டு
நிமிடத்தில் நிற்பாட்டு
நீர் கூட அருந்தாமல்
நோன்பிருந்த திலீபன்
முன்வைத்த இரண்டாவது
கோரிக்கை இது தான்!

* * *

கொடுப்பனவு, மானியம்
புனர்வாழ்வின் பெயரால்
எடுப்பது என்னவோ
சிங்களத்துச் சிற்றெறும்புகள்

வதிவிடம் இழந்து
வாழிடம் அழிந்து
குழந்தையும் இழந்து
குடும்பமும் இழந்து
அகதியாய் அலையும்
ஆண்ட பரம்பரை.....

சிங்கள வெறியரால்
சிதைவுற்றுச் சீரழிந்து
பங்கமுற்ற வாழ்வுடன்
பட்டினியும் சேர்ந்திடப்
பரிதவிக்கும்
மங்களமாய் வாழ்ந்திருந்த
விருந்தோம்பிப் பண்பாடு காத்த
அறத் தமிழர் கூட்டம்.....

கொடுப்பனவு, மானியம்
புனர்வாழ்வின் பெயரால்
எடுப்பது என்னவோ
சிங்களத்துச் சிற்றெறும்புகள்!

சிங்களத்துப் பேரினவாதிகளின்
தந்திரங்கள் நரிப்புத்தி எல்லாம்
எங்களுக்குப் புரியாதோ?
என்னவென்று தெரியாதோ

சிந்தனையில் செயலில்
கூர்மை கொண்ட எங்கள்
அண்ணன் திலீபன்
நன்குணர்ந்து கொண்டதனால்
புனர்வாழ்வு பெயரிலான
நடவடிக்கை எல்லாமே
உடனடியாய் நிறுத்தப்படல்
வேண்டுமென்று
முன்றாவது கோரிக்கை என
முன் வைத்தான் இதனை!

* * *

காவல் நிலையங்கள் என்று பெயராம் - தமிழ்க்
குடிமனை எங்கும் துயராம்
உயிர்நிலை எல்லாம் ஒடுங்கி
தினம் தினம் முன்னர் நடந்த
வதைகளின் கதைகளின்
நினைவில் நடுங்கிடும் எங்கள் மக்கள்!

தமிழ் மண்ணில் காவலாம்
தங்களைக் காத்திட
தமிழரால் இயலாது என்று
சிங்களக் காதையர் காவலாம்
நகைப்பான கதையன்றோ இதுவும்?

தூயவள்

நாமென்ன நடமாடும் பிணங்களா?
தன்மானம் மறந்திட்ட மனங்களா?
புதிதான முறையில் உருவாகும்
அடக்கு முறையை
குடியேற்றத் திட்டம் இதனைப்
புரியாதவர் நாங்களென்று
தலையிலே மிளகாய் அரைக்கவும்
நினைப்போ?

காவல் நிலையங்கள்
இங்கு தேவையேயில்லை
நிறுத்திட வேண்டும் உடனே
நிலையங்கள் இங்கு திறப்பதை
உயிர் தன்னை விலை வைத்து
தமிழீழ மகன் எங்கள் திலீபன்
விடுத்திட்ட நான்காவது
கோரிக்கை இது தான்!

* * *

ஒப்படைப்பு! ஒப்படைப்பு!
ஆயுதங்கள் ஒப்படைப்பு!
எப்படைக்கு இந்த ஒப்படைப்பு?
பாயும் புலிகள் ஆயுதங்கள்
ஒப்படைக்க வேண்டும்
ஏவல் பேய்கள் அதைப்பெற்று
நாட்டியமாட வேண்டும்
அமைதிப்படை இதைக் கண்டு
மகிழ்ந்தாட வேண்டும் என்பதற்கே
ஒப்படைப்பு! ஒப்படைப்பு!
ஆயுதங்கள் ஒப்படைப்பு!

ஊர்காவல்?... விளங்கவில்லை
யாருக்கு யார் காவல்!
பாலுக்குப் பூனை காவலா!
வேங்கைக்கு (குள்ள) நரி காவலா!
தன் மானத் தமிழன் தனைக்காக்க
மாற்றான் அடிவருடித் தான் வாழும்
சூட்டம் இங்கே வேண்டுமா?

காக்கை வன்னி வழிவந்த
கருணை தன்னை அறியாத
யாக்கை கொண்ட பேய்களுக்கு
கருவியாக ஆயுதங்கள்
'ஏக்கே' முதற்கொண்டு எல்லாமே
வகை வகையாய்... —
ஏய்க்க முடியாது எங்களை நீ!

தமிழ் மக்கள் இடமெங்கும்
இராணுவத் தளங்கள்
பாடசாலைகள் கிராமங்கள்
எங்கும் புதிது புதிதாக
இராணுவத் தளங்கள்
மழை பெய்ய முளைவிடும்
காளாசனங்கள் போல
எங்கள் பிரதேசமெங்கும் முளைக்க

அகற்றிடு அகற்றிடு
இராணுவ முகாம்களை அகற்றிடு
வாங்கிடு வாங்கிடு
ஊர்காவல் படையின்
ஆயுதங்கள் தன்னை வாங்கிடு என்று

92954

தூயவள்

சா தன்னைத் தேடி வந்த போதும்
போ என்று அதனைப் புறந்தள்ளி
வென்ற வீரன்
அண்ணன் திலீபனவன்
வா என்று சாவை அணைத்திடத்
துணிந்து
முன் வைத்த ஐந்தாவது
கோரிக்கை இது தான்!
* * *

ஐந்தம்சக் கோரிக்கை
முன்வைத்து எங்கள்
அண்ணன் திலீபனே! - நீ
பன்னிரண்டு தினங்கள்
பட்டினியோடு போராடி
பாரதம் தனை வென்று
வரலாறு ஒன்றைப்
புதிதாய்ப் படைத்து
ஐந்தாண்டுகள் ஆயினவா?
வியப்பாய் உள்ளது -....

கண்ணெதிரே
நேற்று நடந்தவை போலவே.....
நாவறள உடல்துவள
மேடையிலே நீ கிடந்ததும்.....
பேசிப் பேசி மக்களை
இழந்த மணிக்ஞரல்
கம்பீரம் மெல்ல மெல்லத்
தேய்ந்து போனதும்.....
நல்லூரின் முன்றலில்
நாங்கள் கிடந்து
ஒன்றுமே இயலாமல்

புதிதாய்

பதறித் துடித்ததும்
கதறி அழுததும்.....

ஓ.....!
நீ போய் முடிந்து
ஆண்டு ஐந்து போனதா?
நம்ப முடியவில்லை
சிரிக்கும் முகமும்
துடிக்கும் உதடுகளுமாய்
கண்ணெதிரே நிற்கின்றாய்!

மக்கள் புரட்சி மலர்கிறது
உந்தன் கனவு பலிக்கிறது
திலீபனே!
தம்பி வந்து பிறந்ததனால்
தமிழ் மண் இங்கு சிறந்ததையா - நீ
நம்பி வந்து இணைந்ததனால்
ஈழம் இன்று விடிந்ததையா!

(25.09.92 அன்று 'புலிகளின் குரல்' ஒலிபரப்பில் வாசிக்கப்பட்டது.)

274160

92954

சுவாமிநாதர் கோயில்
புத்தூர்
புத்தூர் கோயில்
புத்தூர் கோயில்

174222.

..... முதல் சந்திப்பிலேயே இவருக்குள் பொறிகக்கக் காத்திருக்கும் எரிமலையொன்று குடியிருப்பதை என்னால் அவதானிக்க முடிந்தது.

பழமைச்சகதியில், அல்லது அடிமைப்புழுவியில் அல்லது அரியாமை இருட்டில் பேச்சிழுந்து புரண்டு கிடக்கும் சமூகத்தைத் தட்டி எழுப்பப் பள்ளி எழுச்சி பாடும் ஒரு கவிஞனுக்கு, சன்னைதங் கொள்ளும் கோபம் வெகுவாயதே.

அகிலா பசுபதியின் அதிகமான கவிதைகளில் கோபம் கூடுகட்டிக் குடியிருக்கிறது.

தமிழீழப் போருக்கு புதிய படைக்கலன் ஒன்று கிடைத்திருக்கிறது. இந்தத் தொகுதி அதற்கு ஆதாரம்.